

L'estança del MAI

Bon dia, amor meu,

Avui he entrat a la nostra estança, aquella que queda a l'altra banda del mirall. Aquella en la que podríem haver viscut si haguessis volgut traspassar el mirall agafada de la meva mà. És aquella on van a parar els mitjons que es menja la rentadora i hi viu un vestit de núvia sobre un maniquí, d'una noia que es va fer enrere en l'últim moment.

També hi corren els fills que mai no vam tenir ni tindrem. Són tal com els vaig imaginar: els teus ulls, la meva barbeta, rínxols i ben trapelles. Corren i ensopeguen amb les paraules que tampoc no ens vam dir o no ens vam dir prou: un t'estimo en forma de pilota rebotja contra la paret i hi ha abraçades que surten d'un radiador que no escalfen ningú perquè no troben uns braços que les recullin.

Al fons de l'aigüera s'escolen petons, cauen de l'aixeta, són gotes d'aigua calenta que quan esquitxen la pica ja són fredes perquè tampoc troben uns llavis molsuts que les rescatin.

Els claus que mai vam fer grinyolen tot fent una orgia amb el trepant, dins d'una capsa d'eines que ningú farà servir. Dels calaixos sobreixen poemes i cartes que vam escriure'ns per dins, però mai amb tinta i paper. Aquesta, per exemple.

A l'estança del MAI regnen, en uns marcs de plata, que mai vam tenir, les fotos que mai no ens vam fer de l'escapada a París que tampoc no ens vam atrevir a fer, bojós de lucidesa. La taula hi és parada i sobre les estovalles hi ha dos plats de sopa que mai menjarem plenes de brou

encara calent del temps que vam perdre. Si mai goséssim tastar-lo, ja seria fred. No hi ha possibilitat de recuperar el punt de calidesa, no hi ha possibilitat de recuperar l'instant just en que tot es va conjugar, els planetes, les agulles del rellotge, les línies dels nostres perfils i els nostres llavis, l'encaix de les nostres mans i cossos. A l'estança del MAI, m'hi he abocat, de vegades, per imaginar el que ja MAI no serà i fer-ho real en la seva innexistència per apaivagar aquest enyor de no res, que és la pitjor de les enyorances. Amor meu, t'ho explico en aquestes línies, que se que MAI llegiràs JA.

Tanco la carta i la porta de l'estança amb la clau d'aquestes línies.

Adéu, per SEMPRE,

El nuvi.